

Sâmbătă după-masă, am văzut sosind în fața locuinței mele un somptuos Mercedes alb, așa de curat că scânteia în soare. Pe când mă apropiam de el, portiera s-a deschis automat. Șoferul era elevul meu.

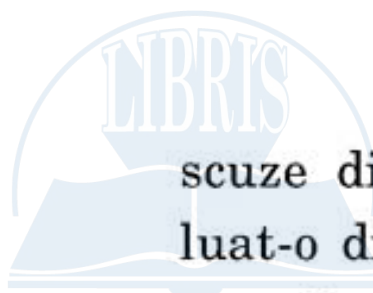
În timp ce traversam orașul, m-am întrebat dacă meseria tatălui său nu ascundea cumva apartenența sa la Yakuza, fiindcă mașina era vehiculul tip al acestei organizații. Am păstrat întrebările pentru mine. Rinri conducea fără să vorbească, atent la traficul intens.

Din colțul meu, îi priveam profilul, amintindu-mi cuvintele pe care mi le spusese Christine în neerlandeză. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să-l consider frumos dacă n-ar fi remarcat compatrioata mea asta. De altfel, nu eram prea convinsă că era într-adevăr așa. Dar rigiditatea cefei sale rase și absoluta imobilitate a trăsăturilor sale nu erau lipsite de o oarecare distincție impresionantă.

Era a treia oară când îl vedeam. Purta mereu aceleași haine : blugi albaștri, un tricou alb și un bluzon negru din piele de antilopă. În picioare – bascheți. Zveltetea sa mă uimea.

O mașină l-a depășit în mod scandalos. Nefiind destul de mulțumit de infrațiunea sa, șoferul a coborât și l-a copleșit cu urlete și insulte. Foarte calm, elevul meu și-a cerut

scuze din tot sufletul. Bădăranul a luat-o din loc.

— Dar nu avea dreptate! am exclamat.

— Da, a răspuns Rinri liniștit.

— De ce v-ați cerut scuze?

— Nu cunosc cuvântul francez.

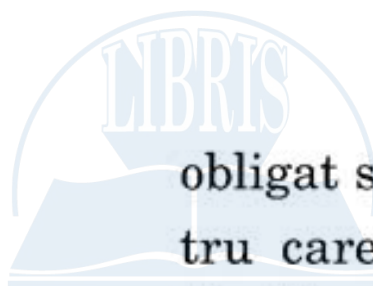
— Spuneți-l în japoneză.

— *Kankokujin*.

Coreean. Înțelesesem. Am zâmbit în sinea mea văzând fatalismul politicos al elevului meu.

Hara locuia într-un apartament microscopic. Prietenul lui i-a întins o cutie enormă de carton cu sos de Hiroshima. M-am simțit cam idioată cu baxul meu de bere belgiană, care a fost totuși salutat cu o sinceră curiozitate.

Mai erau acolo un oarecare Masa, care toca niște varză, și o tânără americană pe nume Amy. Prezența sa ne-a

obligat să vorbim în engleză, fapt pentru care mi-a devenit odioasă. Mi-a plăcut și mai mult când am ghicit că o invitaseră în speranța că o să mă simt mai în largul meu. Ca și când aveam să sufăr din pricină că eram singura occidentală.

Lui Amy i s-a părut nimerit să ne explice cât de greu îi era să-și suporte exilul. Ce îi lipsea cel mai mult? *Peanut butter*, a răspuns ea fără să râdă. Toate frazele sale începeau cu „*In Portland...*“. Cei trei băieți o ascultau curiosi, deși era evident că habar nu aveau pe ce coastă americană era situat acest ținut și că nici nu le păsa. Cât despre mine, uram antiamericanismul primar, însă apoi m-am gândit că a mă abține s-o detest pe fata asta din acest motiv ar constitui o formă josnică de antiamericanism primar: m-am lăsat așadar în voia unei repulsii naturale.

Rinri răzuia niște ghimbir, Hara curăța crevete, Masa terminase de mărunțit varza. Am pus cap la cap aceste date cu sosul de Hiroshima și am strigat, întrerupând-o pe Amy în mijlocul unei fraze despre Portland:

— O să mâncăm *okonomiyaki*!

— Știți ce-i asta? se miră gazda mea.

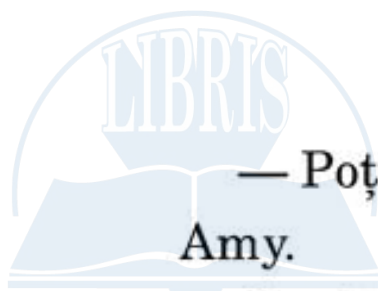
— Era mâncarea mea preferată pe când locuiam în Kansai!

— Ați locuit în Kansai? întrebă Hara.

Rinri nu îi spusese nimic. Oare înțelesese vreo vorbă din ce îi povestisem în timpul primei lecții? Am binecuvântat dintr-odată prezența lui Amy, care ne obliga să vorbim în engleză, și mi-am explicat trecutul japonez cu o voce tremurătoare.

— Aveți naționalitate niponă? întrebă Masa.

— Nu. Nu e suficient să te naști aici. Nici o altă naționalitate nu e mai greu de dobândit.

— Poți deveni americană, remarcă Amy.

Ca să nu calc în străchini, am schimbat repede subiectul :

— Aș vrea să vă ajut. Unde sunt ouăle?

— Vă rog, sunteți invitata mea, spuse Hara. Luați loc și jucați-vă.

M-am uitat în jurul meu în căutarea vreunui joc, în zadar. Amy îmi văzu disperarea și izbucni în râs.

— *Asobu*, zise ea.

— Da, *asobu*, *to play*, știu, am răspuns.

— Nu, nu știi. Verbul *asobu* nu are același sens ca verbul *to play*. În japoneză, faptul că nu mai muncești se cheamă *asobu*.

Așadar asta era. Turbam de furie că o băștinașă din Portland îmi dădea lecții și am aruncat imediat o pedanterie ca s-o pun la locul ei :